

Sygn. akt IV CSK 51/07

POSTANOWIENIE

Dnia 7 marca 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku K.K. i Z.K.

przy uczestnictwie A.S. i F.D.

o stwierdzenie zasiedzenia,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 7 marca 2007 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców

od postanowienia Sądu Okręgowego w B.

z dnia 1 grudnia 2006 r., sygn. akt [...],

odrzuca skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

W skardze kasacyjnej wnioskodawców - małżonków K. i Z.K. od postanowienia Sądu Okręgowego w B. z dnia 1 grudnia 2006 r., opartej na podstawie naruszenia przepisów postępowania - art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. oraz art. 328 § 2 k.p.c., znalazło się stwierdzenie, dalej przez nich nie rozwinięte, że „przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnione jest tym, iż postanowienie Sądu Okręgowego w B. w sposób oczywisty narusza przepisy postępowania, zwłaszcza art. 233 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c., a uchybienie to miało istotny wpływ na wynik sprawy, co powoduje iż skarga jest oczywiście uzasadniona”.

Skargę wnioskodawców należy ocenić jako niedopuszczalną z następujących przyczyn:

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. skarga kasacyjna, obok innych zasadniczych elementów, powinna także zawierać wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oraz uzasadnienie tego wniosku. Uzasadnienie to powinno obejmować szczegółową, jurydyczną argumentację przekonującą o tym, że powołana przez skarżącego przesłanka rzeczywiście w danej sprawie zachodzi. W sytuacji więc, gdy, tak jak w sprawie niniejszej, zostało podniesione, że skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), koniecznym było precyzyjne wyjaśnienie, w czym - zdaniem skarżących - oczywistość ta się wyraża, a także uzasadnienie tego stanowiska. Wskazanie przez wnioskodawców jednej z przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania przez Sąd Najwyższy, o której mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz ograniczenie się do lakonicznego stwierdzenia, że za jej wystąpieniem przemawia oczywiste naruszenie wymienionych w ramach podstaw skargi przepisów prawa nie może być uznane za zadośćuczynienie wymaganiu uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania. Sprzeciwia się temu nie tylko brak podjęcia choćby próby przekonania Sądu o tym, że skarga wnioskodawców istotnie jest oczywiście uzasadniona, lecz także odwołanie się przez nich jedynie do podstaw skargi,

których przytoczenie stanowi samodzielny i niezależny element skargi kasacyjnej (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.).

W konsekwencji, ponieważ skarga wnioskodawców nie zawiera odpowiadającego ustawowym wymaganiom uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania należało uznać ją za niedopuszczalną i odrzucić (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75).

Dodatkowo należy stwierdzić, że wbrew wyraźnemu zakazowi wynikającemu z treści art. 398³ § 3 k.p.c. skarga kasacyjna wnioskodawców została oparta wyłącznie na zarzutach dotyczących ustalenia faktów oraz oceny dowodów. Oznacza to, że skarga została oparta na podstawie, której ustawa nie przewiduje, co również czyni środek ten niedopuszczalnym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 76).

Wobec powyższego należało orzec, jak w sentencji, przyjmując za podstawę rozstrzygnięcia art. 398⁶ § 3 k.p.c.